

Little Girl Blue (Mała smutna dziewczynka)

Wpisany przez bluesever

Piątek, 01 Grudzień 2017 18:10 - Zmieniony Piątek, 01 Grudzień 2017 18:14

Little Girl Blue (Mała smutna dziewczynka)

Hippodrome był ogromnym teatrem wybudowanym w Nowym Jorku w 1905 roku dla większych przedstawień na żywo. Billy Rose, ekstrawagancki impresario i producent wpadł na pomysł spektaklu częściowo w stylu broadway'owskiej komedi, częściowo cyrku, częściowo wesołego miasteczka – by zapęłnić Hippodrome. Była to nadroższa produkcja na Broadwayu jaką kiedykolwiek widziano. Zaangażował dwóch świetnych twórców do stworzenia oprawy muzycznej dla wystawienia „Jumbo.” Fabuła opowiada o dwóch rywalizujących ze sobą właścicielach cyrków, których latorośle – córka i syn – zakochali się w sobie. Jimmy Durante grał rolę agenta tytułowego słonia a przedstawienie otwierała orkiestra Paula Whitemana jadąca na Jumbo.

Little Girl Blue

Gloria Grafton, która grała Mickey Considine, córkę jednego z właścicieli cyrku zaśpiewała „Little Girl Blue”, jedną z trzech piosenek z tego show, które zyskały popularność; pozostałe dwie to „My Romance” i „The Most Beautiful Girl in the World.” Grafton śpiewała „Little Girl Blue” na końcu I Aktu w sekwencji snu w błękitnej poświacie, w którym wyobraża sobie, że jest dzieckiem występującym w cyrku. Pierwsza połowa piosenki jest instrumentalna, orkiestra grała całą melodię, dopiero wtedy zaczynała się część wokalna trwająca trochę ponad minutę.

Hippodrome, NYC

Little Girl Blue (Mała smutna dziewczynka)

Wpisany przez bluesever

Piątek, 01 Grudzień 2017 18:10 - Zmieniony Piątek, 01 Grudzień 2017 18:14

„Little Girl Blue” to prosta, sugestywna ballada adekwatna dla pary Rodgers-Hart, która oszałamia sama w sobie. Lorenz Hart zbudował tekst swobodnie i płynnie, ale efekt jest mocny: *‘policz swoje palce, policz krople deszczu, jednak nie licz na swoją miłość.’* Melodia Rodgersa porusza się w wąskim zakresie powracając do dręczącej kombinacji trzech nut a potem rusza do jakby cyrkowego walca.

Gloria Grafton

Utwór ostatecznie stał się hitem choć nie od razu, gdyż Billy Rose uparł się by nie grać go poza teatrem, żeby publiczność nie straciła zainteresowania. To może wyjaśniać dlaczego wersja “Little Girl Blue” w wykonaniu Margaret Whiting z 1947 roku na liście przebojów osiągnęła tylko pozycję 25 i była tam tylko przez jeden tydzień. Piosenka została ożywiona przez Ninę Simone stając się jej piosenką-sygnaturą po wydaniu albumu zatytułowanego Little Girl Blue.

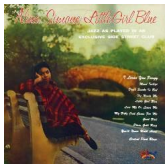
Little Girl Blue (Mała smutna dziewczynka)

Wpisany przez bluesever

Piątek, 01 Grudzień 2017 18:10 - Zmieniony Piątek, 01 Grudzień 2017 18:14

"Jumbo", poster 1935

Nina Simone, pianistka wykształcona klasycznie, przetworzyła piosenkę w quodlibet (żart muzyczny) – utwór, który jest kombinacją melodii z innych piosenek. W tym przypadku Simone zastosowała do wstępu kolędę "Good King Wenceslas" (Dobry Król Wacław). Wydaje się, że największy wpływ na kształt jej interpretacji miało nagranie Leny Horne z 1945 roku.

Nina Simone - Little Girl Blue, Lp 1958

W 1962 roku, 27 lat po premierze musicalu w NYC, "Jumbo" doczekał się ekranizacji z Doris Day, Martha Raye, Stephenem Boydem oraz tak jak w 1935 roku z Jimmy Durante. Doris śpiewała tam "Little Girl Blue" i był to jej ostatni filmowy musical.

Little Girl Blue (Mała smutna dziewczynka)

Wpisany przez bluesever

Piątek, 01 Grudzień 2017 18:10 - Zmieniony Piątek, 01 Grudzień 2017 18:14

Janis Joplin - kadr z filmu "Little Girl Blue"

Piosenkę tę najbardziej rozstawiła Janis Joplin swoim nagraniem z 1969 roku. Joplin została zainspirowana płytą Niny Simone i miała zwyczaj to podkreślać na scenie gdzie zapowiadała ten utwór jako *'piosenkę Niny Simone'*. Janis zmieniła nieco tekst i zaśpiewała bardzo smutną interpretację. Od tego czasu nagrania albo brzmiały podobnie do Janis albo wracały do oryginału.

"Jumbo" Soundtrack, 1962

"Jumbo" okazał się ostatnim show grany w Hippodrome po 253 przedstawieniach. Ten gigantyczny teatr, po drugiej stronie ulicy od Algonquin Hotel, został zburzony i zastąpiony garażami. Mimo, że show ostatecznie przyniósł straty ze względu na przesadzone koszty wzmocnił reputację Billy Rose'a i uczcił powrót na Broadway Rodgersa i Harta, którzy nie wspominali dobrze ich pobytu w Hollywood. Związek między tymi dwoma twórcami był stale napięty. Rodgers był solidny i trzeźwy zaś Hart był neurotycznym alkoholikiem, który okresowo wycofywał się z życia publicznego. A jednak razem potrafili napisać zadziwiającą ilość przebojów, które zachowują popularność przez pokolenia.

